

ler 25.000? Det kunne jo være interessant at vide, om det er den vej, hr. Dohrmann vil gå.

Det andet er, at så skal det sådan ligesom forhandles, hvor tingene nu skal ligge. Nu har hr. Dohrmann jo nævnt IKEA indtil flere gange, og det tror jeg sikkert de er glade for; de har da fået noget eksponering ud af det. Men hvad er det for en slags butikker, hr. Dohrmann ligesom ellers forestiller sig sådan skal planlægges lidt fra gang til gang? Og kan hr. Dohrmann ikke se, at vi på den måde jo rent forvaltningsmæssigt bevæger os ud i en frygtelig, frygtelig gråzone med nogle meget store mastodonter?

Men jeg vil først gerne have at vide: Hvor skal grænsen være? Er det 30.000, 25.000 eller hvad?

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Det her har jo ikke noget at gøre med, om det lige skal være en bestemt grænse, vi skal sætte her.

Jeg mener bare, at der bør være nogle muligheder, når vi taler om nogle store butikker. Nu blev der nævnt IKEA, det kunne også være BAUHAUS, som har et andet koncept end lige SILVAN, og de kræver noget ekstra plads.

Der kunne det sagtens være, at man skulle have en mulighed for at kunne drøfte med ministeren: Hvor er det, vi kan placere sådan nogle butikker, som har et specielt kundemønster, et specielt butiksmønster, som ønsker at placere sig nogle bestemte steder? Og så skyder de jo altså heller ikke bare op over det hele; der er hånd i hanke med, hvem det er, der giver tilladelsen.

Det kan godt være ubehageligt for en minister at skulle sige: O.k., det her skal jeg tage stilling til, det kan jeg ikke få nogen embedsfolk til at gøre. Men det mener jeg også er essensen i det at være minister. Essensen er, at man ligesom er med hele vejen igennem med byrådene og dem, der skal bygge butikkerne, med hensyn til at sige, hvor de synes de skal ligge.

Torben Hansen (S):

Jeg er ked af det, vil jeg sige til hr. Dohrmann, men jeg synes, det virker meget uklart, hvad det egentlig er, Dansk Folkeparti vil på det her punkt. Nu er der så nævnt to eksempler. Altså, hvad er det for nogle, der sådan skal sjakre rundt i fædrelandet og finde ud af, hvor det nu engang er sjovest, og hvor de kan overbevise flest kommunalpolitikere og miljøministeren om, at det nu engang skal være her?

Kan hr. Dohrmann ikke se, at vi netop på den måde får det, som flere også har advaret imod tidligere, og som har været et problem tidligere, bl.a. den der særlige planlægningsmæssige begrundelse, nemlig at det ender med det, som vi kalder terrorplanlægning i stedet for, hvor nogle af de der store kæder tager rundt og trykker hver enkelt kommune på maven?

Jeg synes, det er o.k., at hr. Dohrmann rejser kritik af et lovforslag. Det har vi andre jo også gjort. Men jeg synes måske, at der skal være lidt mere substans i det, og så skal man vide, hvor man ellers selv vil hen.

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Det, jeg lytter mig frem til, er jo, at hr. Torben Hansen og mange af de andre overhovedet ikke har tillid til deres egne byrådspolitikere. Altså, lad mig bare lige minde om, at både Fredericia og Kolding Kommuner er socialdemokratisk styrede kommuner. Hvis det er, at tilliden til kommunalpolitikere ligger nede på så lavt et niveau, hvorfor har vi dem så? Hvorfor afskaffer Folketinget dem ikke?

Derfor mener jeg helt klart, at man ikke bare kan sætte en grænse, der siger, at det er indbyggertallet, der styrer det her. Der er flere, der skal være i dialog, og derfor ønsker Dansk Folkeparti at inddrage byrådene i den videre planmæssige begrundelse for de her byggerier, som man ønsker at etablere. Eller synes hr. Torben Hansen, at vi bare skal forbyde, at vi får f.eks. nogle IKEA-forretninger til Danmark? Jamen så skulle man da have gjort det for lang tid siden. Hvorfor skal de kun ligge f.eks. i Århus eller København eller Odense? Jeg synes, at hvis der er et forretningsmæssigt grundlag for at lægge dem i Trekantområdet, så lad os da finde ud af det.

Kl. 15.50

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og jeg giver nu ordet til hr. Christian Wedell-Neergaard.

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Der står i Folketingets forretningsorden, at en førstebehandling er en principiel drøftelse, og derfor vil jeg starte med at forholde mig til det principielle i det her lovforslag, L 148, om ændring af lov om planlægning.

For Det Konservative Folkeparti har det været vigtigt at fastholde en stram fortolkning af,